



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

VIII. Quantum religiosi intersit, in via virtutis non senescere, aut delassari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

esset, valde bene & commode cum iisdem configere potuit. Quod vero hic de virtute & bono dico, idem est & de vitio & malo intelligendum: nempe, si à parua quadam consuetudine transuersum te abripi sinas, futurum vt malum id increseat, Maioresque in dies vsu vires acquirat, & postea difficillime aliquot ei remedium queat adhiberi imo toto vitæ tempore tibi sit adhæsurum. Si iam inde à principio opera tua affuenisses bene agere, quam te iam opulentum & diuitem inuenires, quanto iam in gaudio & voluptate viueres, viso virtutem & bonum tam tibi facile & dulce redditum esse. Vide quam ille iucundam letamque vitam agat, qui iurandi consuetudinem penitus aut non habet, aut deditic; vide quanta is facilitate & leuitate tot peccata mortalia euitet. Igitur iam inde ab hoc temporis articulo bonam consuetudinem indue: quia potius est serius quam nunquam. Et serio satage ordinaria illa, quæ facis opera, bene agere, cum tantum tua id referat, imo & ad hoc, siquidem necesse fuerit, particulare examen applica: nulla namque te melius tuum instituere examen poteris, atque ita fiet, vt bene ea agere tibi & leue & iucundum futurum sit.

CAPVT VIII.

*Quantum Religiosi intersit, in
via virtutis non segnesce-
re aut delassari.*

EX supra dictis haud difficulter intelligi poterit, quanti referat Religiosum in capta deuotione semper vegetum se conseruare, inque piis Religionis exercitiis continuo ingenti cum seruore procedere, atque adeo om-

nem à se teporem ignauiamque quam longissime excutere: si enim eam semel induerit, postea admodum durum ac difficile erit eadem emergere. Potest quidem efficere Deus, vt ad primos feruores suos & perfectiones denuo reuertatur; sed hoc miraculi & prodigij instar futurum est. Præclare hoc ostendit sanctus BERNARDVS, ad Richardum Abbatem Fontanensem, eiusque Religiosos, in quibus scilicet hoc DEVS miraculum fecerat, scribens: Cum enim hi eatenus tepidum & ignauum vitæ genus sectati essent, eos ipse admonitione sua ad vitam insigniter feruidam & perfectam traduxit, & in viros alios commutauit. Itaque summa quadam cum admiratione, animique sui gaudio hanc eis mutationem congratulatus, sic ait, *Dignus Dei est isto. Quis dabit mihi vt transeam & cum Moysè videam visionem hanc magnam.* Nec enim minus mirabile iucunda ista promotio & miraculum est, quam id quod in tubo illo ardente, incombusto tamen & in consumpto Moysis conspexit. *Rarissima avis in terris est, qui de gradu, quem forte in Religione semel attigerit, vel parum ascendat. Multo facilius reperies, multos seculares conuerti ad bonum, quam unumquempiam de Religiosis transire è vita tepida & remissa ad melius, vitamque feruidam ac perfectiorem.* Cuius rei ratio hæc est: quod secularibus non tam continua & frequentia ad vitam bonam sunt remedia, quam Religiosis. Hinc dum bonam aliquam conuersionem illi audiunt, dum repentinam & infortunatam vicini aut amici sui mortem conspiciunt, nouitas hæc terrorem quandam & admirationem in iis excitat, eosque ad vitæ emendationem & mutationem impellit? At si Religiosus, qui isthæc remedia tam continua habet & assidua, tantam inquam, Sacramentorum frequentiam, tot spirituales exhortationes,

tot derebus diuinis meditationes, tot de morte, iudicio, inferno, & gloria celesti agendi cogitandique exercitia; omnibus his non obstantibus tepidus & languidus sit, quæ haberi spes potest, vitam eum in meliorem mutaturum? Iam enim aures eius huiuscemodi assidue audiendo occalluerunt; atque ita, per quod iuari ipse deberet, & alii mouentur, ipsum nihil penitus mouet, nec vllam in eius animo impressionem facit.

Epist. ad plebem Hipponefis. 137.

Serm. 3. in festo Apostol. Petri & Pauli.

Tören. 4. & 5.

Hic item sensus est notissima huius sententiæ Sancti Augustini; *Ex quo Deo seruire coepi, quomodo difficile sum expertus meliores, quam qui in Monasteriis profecerunt, ita non sum expertus peiores, quam qui in Monasteriis ceciderunt.* Asserit quoque Bernardus, quam paucissimos illorum, qui in Religione ceciderunt & lapsi sunt, ad eum denuo post gradum & statum reuerti, in quo antea fuerunt, sed eos semper in peius ruere, ac deteriores fieri. Quos etiam, inquit, deplorat Ieremias Propheta, dicens, *Quomodo obscuratum est aurum, mutatus est color optimus? quoniam antiqua illa pulchritudo & decus euauit? Nam qui nutriebantur in croceis & purpureis lectulis, qui, inquam à Deo in oratione tam raris & suauibus deliciis perfundebantur, quorumque omnis conuersatio in cælo erat & cum cælestibus, amplexati sunt stercora, & iam luto sese & cæno fœdissimarum voluptatum oblectant.*

Ad eo, vt communiter loquendo, nulla aut parua admodum de illis concipienda spes sit, qui in Religiosa vita iam deficere & obtorpescere incipiunt. Quæ sane res maximopere omnes nos perterere deberet. Rei porro huius ratio est illa, quam iam ante obiter indicauimus: quod nimirum illis hi remediis ac medicinis ægrescant & morbum contrahant, quibus melius habere, & vires suas aut restaurare, aut conseruare deberent. Si ergo per quod

alij meliorantur & curantur, hi deteriorentur, & malam valetudinem contrahant, quomodo eos iuari & proficere posse sperandum est? Infirmum, in quo nullum medicamenta quæ sumit effectum habent, sed qui per eadem adhuc peius habet, pro desperato & deposito habere potes. Hinc etiam est quod peccatum & lapsus Religiosi vulgo tanti faciamus, tantumque ea metuamus; in secularibus vero vix ea curamus.

Quando medicus in ægriente, debili & morbo aut virium deliquium, aut magnam aliquam pulsus debilitatem videt, parum ea curat; quia hæc ordinariam eius dispositionem non imminuant, aut destruunt; at quando talia in homine robusto & bene sano notantur, vt malum & sinistrum signum ea habentur; tale enim symptoma nihil est aliud, quam malignus quidam humor prædominans, qui sit vel mortis, vel grauis cuiusdam morbi prognosticon. Eodem plane modo hic se res habet si enim secularis quis in graui peccata incidat, non sunt ea talia symptomata, quæ vitam hanc tam negligentem, vt pote qui semel tantum per annum peccata confitetur, & inter tot peccandi occasiones huc illum impellentes habitat, multum deterant ac probrosam reddant: at si Religiosus aliquis tam frequenti Sacramentorum sumptione, tam frequenti oratione, tot sanctis exercitiis communitus & sustentatus, impingit, certum id est & virtutis insigniter attritæ, & infirmitatis radicatæ argumentum. Vnde est cur merito timeamus.

Verum non ideo dico, ait Sanctus Bernardus vt animum despondeas, præsertim si statim resurgere velis (quo enim conuersionem diutius differas, eo tibi ea difficilior erit) sed idcirco hæc scribo, vt non pecces, non cadas, non deficias. Si tamen aliquis cadat, aduocatum bonum habemus. I E V M, qui

1. Iun. 21.

qui poteſt quod ipſi minime poſſumus. *Filioli mei, hæc ſcribo vobis, vt non peccati, ſed etſi quiſ peccauerit, aduocatum habemus apud Patrem Ieſum Chriſtum iuſtum.* Nemo proinde deſperet aut diffidat; ſi enim extoro corde ad Deum ſe conuertat, miſericordiam haud dubie conſequetur. Si enim Petruſ Apoſtoluſ etiam poſtquam tandiu in Chriſti ſchola egit, & tantis ab eo fauoribus eſt cumulatus, tam grauiter cecidit, & poſt tam grauem lapſum, Domini inquam & Magiſtri ſui abnegationem, ad tam ſublimem & eminentem euectus eſt ſtatum, quiſ deſperet? An vero in ſæculo, ait Bernarduſ, magis peccaſti quam Sanctuſ Pauluſ? hic in Religione magis quam Sanctuſ Petruſ? Hi tamen, quia commiſſorum eoſ pœnituit, & pœnitentiam egerunt, non modo veniam illorum ſunt conſecuti; verum etiam ad eminentem quãdam ſanctitatem & perfectionem euecti. Hoc tu imitare, & non modo ad priorem ſtatum, ſed etiam ad maximam pertingere & redire poteris perfectionem.

CAPVT IX.

Quanti interſit Nouitioſ nouitiatuſ ſui tempuſ bene impendere, inque eo aſſueſcere exercitia Religionis bene perfecteque obire.

EX hæcenus dictis colligere poſſumus, quanti Nouitioſ referat tyrociniũ ſui tempuſ bene vtiliterque impendere, & eo durante conſueſcere Religionis exercitia bene & prout oportet exequi. Quod documentum iſ omnibus etiam ſeruire poterit, qui iter virtutis iam ingredi incipiunt. Prima Magiſtri Nouitiorum in ſocietate noſtra Regula ſatis id nobis, breuibus licet verbis, declarat, quæ non nobis duntaxat, ſed omnibus in genere Reli-

Rodriguez exercit. pars 2.

gioſis dicuntur: Nouitiorum profectus rem eſt: magni momenti ſibi commiſſam intelligat. Cuiuſ rei duæ rationes æque maxime ſubſtantiales aſſignantur, vt ſic ſuoſ magiſter talis oculos aperiat, & quanti ponderis ſibi ſit negotium concreditum intelligant. Prima eſt, quia ex prima Nouitiorum inſtitutione & educatione pendet maiori ex parte eorundem in poſterum profectus & prouectio. Altera, quia ab ea tota ſpes Societatiſ noſtræ in Domino, atque adeo bona Religionis omniſ conſtitutio & ſoluſ dependet.

Vt vero particulariſ hæc rationes declarem, dico primo à prima illa inſtitutione & habitu, quem quiſ in nouitiatu ſuo contrahit totum eiſ in poſterum profectum aut defectum, communiter loquendo (vt ſuperiori capite declarauimus) dependere. Si enim qui� tyrociniũ ſui tempore tepide & negligenter profectus ſui ſpiritualis negotium egerit, tepiduſ & negligens tota vita manebit; neque enim putandum maiori eum poſtea cum feruore & accuratione proceſſurum; quia non veriſimile ac credibile illam mutationem & meliorationem poſt ſecuturam, quin potiuſ credendum eum nequaquam mutandum.

Vt vero meliuſ hoc appareat, particulariſ hic ipſum Nouitium alloquemur, rationibus prolatis ipſum conuincendo. Adſit ergo: Iam tempore tyrociniũ tui multum tibi ſuppedit temporis, ad vni tuo in ſpiritu profectui ſerio attendendum, multa que tibi hic ſunt media, quæ ad hoc non paruo adiumento eſſe queant huic enim rei ſoli Superiores tui ſedulo inuigilant, atque hoc præcipuum eorum officium & partes ſunt. Iam multa aliorum habes exempla, alii rei, præterquam huic ſoli, non intendentium.

Nam non mediocriter ad profectum animat & incitat, habitare & conuerſari aſſiduo inter taleſ, qui de

K nul-